

SOLEMNITAT DEL COS I LA SANG DE CRIST

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 10 de juny de 2012

Sr. Degà i membres del Capítol
Germans preveres i diaques
Religiosos i religioses
Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic
Nens i nens que feu avui la primera comunió
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu:

La celebració de la diada de Corpus és de gran tradició en el poble cristià i, entre nosaltres ho ha estat de manera especial. Tornar a redescobrir el Corpus com a festa significativa ens ajudarà a entendre millor qui som nosaltres. La fe cristiana ha forjat els nostres pobles i ciutats. La nostra identitat té en la fe cristiana la seva arrel i el seu fonament. Intentar separar la fe cristiana del cor del nostre poble ens va portant a la manca d'esperança i al trencament de les realitats fonamentades en l'amor humà i cristià, com la família i la relació entre les persones. Sembrar fe cristiana és sembrar esperança i caritat vertaderes.

Us convido, doncs – com ja ho esteu fent – a viure intensament la festa del Corpus com a expressió de la nostra fe cristiana i com una expressió de fe pública en la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Que el Pare ens enviï l'Esperit Sant, per tal que el nostre cor ple de fe i d'amor a Jesús doni el testimoni d'adoració de Crist, realment present en el sagrament del seu Cos i de la seva Sang! El nostre món necessita el nostre testimoni. Els nostres germans cristians de fe adormida necessiten que els donem amb humilitat el testimoni de la nostra devoció i estima a qui és l'Amor que ens enamora, Jesús realment present en el sagrament de l'Eucaristia. Els nostres conciutadans d'altres religions o de cap religió tenen dret que nosaltres els manifestem amb humilitat, però amb la fortalesa de la fe, qui és el nostre Déu i Senyor: Jesucrist, el qui el Diumenge de Rams proclamem com el qui mor en la creu i és en braços de la seva Mare de Dolors; i que avui el proclamem, en el signe senzill del pa, viu i ressuscitat, veritable Déu i veritable home.

El sagrament de l'Eucaristia és el memorial perpetu de la donació de Crist a favor de tota la humanitat. Cada vegada que l'Església celebra l'Eucaristia es fa present de nou el misteri de donació de Crist en el calvari. De manera sacramental, no pas cruenta, el sacrifici de Crist es fa present enmig de la comunitat cristiana i, per ella, present enmig del món. Crist no és una figura del passat. Ell és realment present. I en l'Eucaristia aquesta seva presència és real; més real que la nostra mateixa presència ara en aquesta celebració. Però és també una presència misteriosa, la presència sota els signes del pa i del vi. L'Esperit Sant és el qui ens porta a obrir els ulls de la nostra fe per descobrir Jesús realment present. Com diem en l'himne del *Pange lingua*: «Si sensus deficit, ad firmandum cor sincerum, sola fides sufficit.» (Encara que fallin els sentits, la sola fe és suficient per a reafirmar el cor sincer). Sí, germans, deixem que la fe, que l'Esperit Sant suscita en els nostres cors, adori Crist realment present en l'Eucaristia, aliment de vida eterna, company de camí en la vida de cada dia.

La processó d'avui, dia de Corpus, té una gràcia especial. Jesús, el qui és el camí, la veritat i la vida, vol ser acompanyat per nosaltres; encara més, vol ser portat amb la nostra fe en ell i el nostre amor vers ell pels carrers de la nostra ciutat, de la nostra diòcesi. Jesús vol ser acompanyat pel nostre amor, expressat amb el silenci, els cants, les flors, els llums, l'encens, els nostres símbols ciutadans. Una vegada més us vull repetir que la processó de Corpus no és una processó per a ser contemplada, mirada, admirada; sinó per a participar-hi acompanyant Jesús, caminant amb ell, anant al seu davant, obrint el camí al qui és el nostre Rei i Senyor. Amb la nostra actitud de respecte adorador, els qui no creuen o tenen la fe afeblida han de

veure el testimoni de la nostra fe cristiana. Jesucrist vol beneir els nostres pobles i ciutats. Jesús vol entrar a casa de tots els homes, com va dir a Zaqueu, tot passant per Jericó: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva* (Lc 19,5). Jesús no vol prendre's res; ell ens ho vol donar tot; se'ns vol donar, a nosaltres i als nostres germans, perquè en ell tinguem la vida plena, la vida a desdir, la vida eterna.

Corpus és festa plena de sentit per als cristians quan hi fem expressió pública de la nostra fe en la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Però també, perquè és festa de fe, és festa de la caritat. *La fe que actua per l'amor* (Ga 5,6), ens diu sant Pau. I així és realment. La fe no es pot separar mai de l'amor, com tampoc la caritat no es pot separar de la fe. Com ha escrit el sant Pare Benet XVI: «La fe sense la caritat no dona fruit, i la caritat sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permet a l'altra de seguir el seu camí» (*Porta fidei*, 14).

La Festa de Corpus és el «Dia de la caritat». Caritat i Eucaristia són realitats inseparables. En l'Eucaristia es manifesta l'Amor de Déu en grau màxim, perquè és el memorial del seu sacrifici redemptor. Per això qui s'alimenta de l'Eucaristia, qui adora l'Eucaristia beu en la font clara i inesgotable de l'amor que no mor mai. I ja ho sabem: sense caritat no hi ha res que tingui valor, no hi ha res que perduri. Llegim en el Concili Vaticà II: «Déu és caritat i el qui persevera en la caritat persevera en Déu i Déu en ell (1Jn 4,16). I Déu ha escampat la seva caritat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant que ens ha estat donat (cf. Rm 5,5); per això el do primer i supremament necessari és la caritat, per la qual estimem Déu sobre tot i el proïsme per ell» (LG, 42).

Per tot això és veu clar que la festa de Corpus sigui el dia propici per a fer en totes les celebracions de les misses la col·lecta a favor de Càritas. No fem pas una col·lecta per a una institució aliena a l'Església, sinó que Càritas és la institució de l'Església que viu de més a prop l'atenció a les persones més necessitades de la nostra societat. Càritas, com a institució, neix de la mateixa essència de l'Església, neix del sagrament de l'altar, neix de l'Eucaristia, que és la font i el cim de la vida cristiana. Càritas és Església. Una parròquia, una comunitat, que no visqués la dimensió de l'atenció als necessitats, la dimensió de la *diakonia*, no seria comunitat autènticament cristiana, com tampoc no ho seria si no visqués la dimensió missionera i evangelitzadora. Però també cal dir el mateix a l'inrevés. Càritas i tota realitat d'atenció als necessitats no seria Església, no seria Càritas, si no tingués la seva font en l'Eucaristia i en la fe amb la qual l'Església celebra i viu l'Eucaristia.

Dono gràcies a Déu per la nostra Càritas a tots els nivells, tant diocesana, com arxiprestals, com parroquials. I expresso el meu desig, fet paraula i exhortació, perquè no manqui en cap parròquia la realitat de Caritas unida a tota la diòcesi. Dono gràcies a Déu per tots els membres de Càritas, directius, voluntaris, personal tècnic. Dono gràcies a Déu pel treball ben fet en l'atenció a les persones necessitades, per tal que obtinguin l'ajut necessari i possible per a tenir el menjar de cada dia, mantenir el lloc on viure, trobar el llit i menjar si no en tenen, obrir-se camí en la vida quan manca treball o il·lusió per a viure i lluitar... Aquest és un moment de moltes necessitats i per això Càritas ens demana el nostre ajut generós. És aquest un moment en què hi ha moltes persones necessitades i no pas gaire lluny de nosaltres. Càritas és expressió de la nostra caritat, dels qui celebrem l'Eucaristia, dels qui volem anunciar Crist, dels qui tenim el manament d'estimar-nos els uns als altres com Jesús ens ha estimat. Feu-vos bé, germans, a vosaltres mateixos ajudant els més necessitats per mitjà de Càritas!

Santa Maria, sigueu advocada nostra davant el Pare, perquè ens enviï l'Esperit Sant que us va omplir el cor en l'Anunciació i de nou en la Pentecosta, per tal que nosaltres, deixebles del vostre Fill, donem en el món testimoni de la nostra fe, esperança i caritat. Amén.